

opusdei.org

Carta del Prelat (Desembre 2006)

Carta de Monsenyor Xavier Echevarría als fidels de l'Opus Dei. El Prelat parla de l'Advent, “temps d'alegria i esperança”.

08/12/2006

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

D'aquí a dos dies comença l'Advent, temps litúrgic amb el qual l'Església ens urgeix, per una banda, a pensar en la fi dels temps, quan Crist vindrà en l'esplendor de la seva glòria per

jutjar tots els homes; i d'una altra, a preparar-nos per recordar el seu naixement temporal, ara fa ja vint segles.

Les dues vingudes es troben relacionades íntimament. En la primera s'ha mostrat especialment la misericòrdia divina; en l'última, apareixerà clara la justícia; però l'una i l'altra són manifestació de l'amor de Déu als homes, com ensenya Sant Pau: *s'ha manifestat, en efecte, la gràcia salvadora de Déu a tots els homes, i ens instrueix perquè, renunciant a la impietat i als desigs mundans, visquem en aquest món amb prudència, justícia, i pietat, mentre estem en expectació de la benaurada esperança i de la manifestació de la glòria del gran Déu i Salvador nostre Jesucrist, que es donà a si mateix per nosaltres a fi de rescatar-nos de tota iniquitat i purificar-se per a ell un poble*

possessió seva, zelós de bones obres.

[1].

Aprofitem l'ocasió, que ara ens ofereix la litúrgia, per meditar personalment i per recordar a altres persones les veritats esplèndides de la fe sobre els novíssims. És freqüent que la gent experimenti una certa por quan pensa en aquestes realitats darreres. Els fills de Déu, els apòstols del Crist —sense tremendismes, però també sense ingenuïtats—, hem de facilitar als altres —sense considerar-nos millors— aquesta presa de consciència que, en moltes ocasions, pot ser el començament d'una conversió profunda o d'un acostament més gran a Déu.

Unes setmanes enrere, Benet XVI convidava a considerar el Judici de Déu, que sortirà i surt a l'encontre de les ànsies de justícia que nien en els cors. **Per ventura no desitgem tots que un dia es faci justícia a tots els**

condemnatats injustament, als qui han sofert al llarg de la vida i han mort després d'una vida plena de dolor? Per ventura no volem tots que l'excés d'injustícia i sofriment, que veiem en la història, al final desaparegui; que tots en definitiva puguin gaudir, que tot prengui sentit? Aquest triomf de la justícia, aquesta unió de tants fragments d'història que semblen mancar de sentit, integrant-se en un tot en el qual dominin la veritat i l'amor, és el que s'entén amb el concepte de judici del món. La fe no vol infondre'ns por; però vol cridar-nos a la responsabilitat. No hem de desapropiar la nostra vida, ni abusar d'ella; tampoc hem de conservar-la només per a nosaltres mateixos. Davant la injustícia no hem de romandre indiferents, essent connivents o fins i tot còmplices. Hem de percebre la nostra missió en la història i tractar de correspondre a ella. No

es tracta de por, sinó de responsabilitat; es necessita responsabilitat i preocupació per la nostra salvació i per la salvació de tot el món. Hi ha de contribuir cadascú [2].

Demanam a l'Esperit Sant, filles i fills meus, que posi en els nostres llavis les paraules oportunes per moure eficaçment les ànimes. El sant temor de Déu, do del Paràclit, significa sobretot que els fills no desitgen entristir el seu Pare celestial; però la consideració de la mort i la fe en el judici particular, en el judici universal i en els altres novíssims ajuda com un dissuasiu potent per apartar molts del pecat; i no es queda en un mer temor, sinó en la certesa que la contrapartida té tots els avantatges d'una existència feliç, aquí i en el més enllà. Per això va escriure el nostre Pare: ***“Ha de venir a judicar els vius i els morts”***, ***resem en el Credo. —Tant de bo no***

em perdis mai de vista aquest judici, i aquesta justícia i... aquest Jutge.[3]. I també: *¿No et brilla dins l'ànima el desig que el teu Pare-Déu es posi content quan t'hagi de jutjar?* [4].

L'Advent se'ns presenta com un temps d'alegria i d'esperança. Més encara, **podríem dir que l'Advent és el temps en el qual els cristians han de despertar en el seu cor l'esperança de renovar el món, amb l'ajuda de Déu** [5]. L'Església ho posava en relleu en la recent solemnitat de Jesucrist, Rei de l'univers, quan ens recordava que hem de col·laborar activament en la instauració del regne de Déu a la terra. I hem de dur-lo a terme dia rere dia, en les incidències de la vida corrent, preparant l'adveniment constant del Senyor a les ànimes. No oblidem, en efecte, que Jesucrist no va venir només al primer Nadal, ni es presentarà només al final dels

temps. Constantment desitja el Senyor estar present en les nostres ànimes, i compta amb nosaltres per santificar totes les realitats humanes nobles. Actua així mitjançant la gràcia dels sagraments — especialment la Confessió i l'Eucaristia— i també mitjançant l'exemple i la paraula dels seus deixebles, dels seus amics.

Si en la primera part de l'Advent, com anotava al principi d'aquesta carta, la litúrgia ens orienta vers la segona vinguda de Crist, a partir del dia 17 de desembre el seu horitzó se centra en la preparació immediata del Nadal. Caminem, doncs, cap a Betlem molt units a Maria i a Josep. Ells ens ensenyen a tractar Jesús amb afecte i delicadesa, a seguir-lo, a enamorar-nos d'Ell. Fruit d'aquesta intimitat més gran, serà aquella aspiració que Sant Josepmaria expressava fa setanta-cinc anys: ***vull que la meva sola presència sigui***

prou per encendre el món, en molts quilòmetres a la rodona, amb incendi inextingible. Vull saber que sóc teu. Després, vingui la Creu: mai tindrè por a l'expiació... Sofrir i estimar. Estimar i sofrir. Magnífic camí! Sofrir, estimar i creure: fe i amor. Fe de Pere. Amor de Joan. Zel de Pau [6].

Seguim resant pel sant Pare, cada dia amb més insistència. No dubto que, amb la vostra oració i el vostre sacrifici joiós, l'heu acompanyat en el seu recent viatge a Turquia.

Procurem que moltes persones s'uneixin a l'oració per la seva Persona i les seves intencions. I no us oblideu de les meves intencions: que no us sonin a cosa sabuda.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de desembre de 2006.

Notes:

[1] Tt 2, 11-14.

[2] Benet XVI, Homilia, 12-IX-2006.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 745.

[4] *Ibíd.*, n. 746.

[5] Benet XVI, Al·locució a l'Àngelus, 27-XI-2005.

[6] Sant Josepmaria, *Apunts íntims* (28-XII-1931). Cit. *El fundador del Opus Dei*. Volum I. p. 314. Andrés Vázquez de Prada.